

PARLEM DE CUINA

Parlem de llibres. Els llibres d'en Toni Vila

Si hi havia alguna cosa que li agradava al meu padrí, apart del seu amor inconfessable per la família; eren sens dubte els llibres. I es que centenars de llibres omplien, i omplen, casa seva. Llibres de tots els autors i estils, però sobre tot llibres sobre costum i cultura mallorquina i sollerica. Aquest dies la meva padrina m'ha donat alguns dels llibres del padrí i avui us els vull presentar i compartir amb vosaltres: "Nuestra cocina" de Lluís Ripoll o "Cocina Regional" de Ana Mª Calera són alguns dels llibres de cuina que hem deixà el meu padrí, però precisament el que us porto avui no te a veure amb cuina, si més no directament. Així que deixaré els de cuina pura i dura per a posteriors estudis i passarem a l'anàlisi la "perla" d'avui. Uns dels llibres que hem cridà més l'atenció fou el titulat "La Perfecta Ama de Casa" de Maria Luisa Rocamora (de Gasso Hnos. Editores) publicat el juny de 1958 en la seva octava edició; tot un manual per a les futures casades on es resumeixen tota casta de normes i actes que havien d'assumir les al·lotes per a ser bones "madones". Malgrat estigui un poc desfasat, per raons òbvies; no deixa de ser una bona ocasió d'estudi de la mentalitat de la societat d'ara fa 50 anys; que segur ens farà dibuixar un somriure en llegir algunes de les coses escrites en aquest "manual".

I és que hi podem trobar de tot, des de consells i instruccions per a que les senyores de la casa facin les seves primeres incursions en el món de les reparacions elèctriques o com decorar el jardí o la llar, aprendre a sargir roba, cordar cadires, com mantenir una correcta higiene personal de tota la família, com tenyir-se els cabells fins a consells per a construir les joguines dels més petits de la casa, curar trastorns i enfermetats vàries, educar als fills o vetllar per una economia domèstica saludable; i com no com esser una bona cuinera, a més de aprendre a mantenir "charlas instructivas" amb l'espòs o fins hi tot hi trobam una secció anomenada "nociones jurídicas para la mujer".

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

20è aniversari de la caiguda del mur de Berlín i altres murs

Dia 9 de novembre passat es va complir el 20é aniversari de la caiguda del mur de Berlín. Conseqüència de la divisió d'Alemanya a les acaballes de la brutal i bestial II^a Guerra Mundial. A Berlín, i concretament com a marc la Porta de Brandeburg, tota una sèrie d'actes es varen anar realitzant per fer memòria de la separació d'un país per uns interessos d'altres, un fet repetit històricament. Avui en dia tenim altres murs, inclusiu a la franja de Gaza un de ciment armat que torna a separar a dos pobles, tot resultat d'aquella guerra, del Pla Balfour que va xapar palestina a esquadra i cartabó. Amb un protectorat britànic que quan s'esgotà, deixà al seu darrera una guerra civil que ja venia covada de feia anys, fins a arribar a la proclamació de l'estat d'Israel, un poble tornava recuperar un estat i quedava un altre poble sense estat: el Palestí. Ara no faré una cronologia de tot el que ha arribat a succeir a Palestina. Simplement dir que en ple segle XXI es recorda el 20é aniversari de la caiguda d'un mur, i se n'aixequen d'altre. Hi ha molts altres murs físics, que separen països, que es troben a llurs fronteres (Mèxic-Estats Units; Ceuta-Espanya; Cuba-EUA) i en podríem trobar molt més. Així i tot, no era tant dels murs de pedra, de formigó, de ciment armat; vull dir físics, dels que tan sols en volia escriure. Existeixen altres murs més subtils que separen les persones d'una manera més eficient que els altres: La ignorància, la misèria, l'agressivitat de qualsevol manera emprada cap a qualsevol ésser humà (sigui dona, home, nin, vell, vella, i inclusiu animal). En qualsevol manera que s'exerceixi la violència forma murs involutius que endarrereixen el que de debò hauria d'esser l'ésser humà i el camí que hauria de fer. Les paraules falses, les promeses incomplertes, totes les castes

Jo crec, i és una opinió personal, que si alguna al·lota s'arribava a aprendre els consells i normes de les quasi 400 pàgines del llibre en qüestió, més que "La perfecta ama de casa", seria "La perfecta super-mujer" digne de la més espectacular pel·lícula sobre heroïnes, que amb una ma cuina, amb l'altre arregla el llum de l'entrada, mentre fa el dinar i planxa la roba a l'hora que entretén al marit i juga amb els nins vetllant per la unitat familiar...uf!...sense descuidar la seva aparença exterior..... Però com que de tot es pot extreure alguna cosa bona, avui

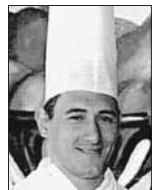
un presento una recepta d'aquest llibre que m'ha cridat l'atenció i més ara que ja es comença a sentir el calor nadalec aprop:

"Almedras garrapiñadas: Se mondan las almendras crudas y se secan al horno; en una cacerola se pone azúcar y cuando se haya derretido, sin colorearse, se les añade un poco de agua; al hervir nuevamente se van hechando las

almendras, se deja reposar y seguidamente se sacan y dejan enfriar. Sólo será necesario separar las almendras, que, de lo contrario, quedarían en un solo bloque." Acabaré la jornada gastronómico-literaria d'avui amb la reproducció d'un fragment, avui dia divertit, de "conducta en la mesa" del capítol de "costumbres sociales". "(Página 295-298). Conducta en la mesa: Como reglas, no fijas, pero sí de cortesía, el pan no deberá cortarse nunca con cuchillo y si con los dedos, a pedacitos. Para tomar la sopa no introduzcáis toda la cuchara en la boca, sino la punta, inclinándola hacia vosotros. No se inclina el plato para terminar completamente la sopa. Se manejarán los cubiertos sin hacer el menor ruido (...) antes de beber, limpiarse los labios con la servilleta, operación que se repite después, (...) como las modas varían a este respecto, un consejo prudente es que si os halláis en un apuro y no sabéis cómo comer del plato que os han servido, os retraséis algo en empezar y en forma discreta, observaréis a vuestros vecinos de mesa (...) recordad que vuestros amigos vienen a gozar de vuestra compañía y de la de los demás. Quiere decir esto que lo que ha de cuidarse más es el humor de la mujer de la casa, que escaseen las caras largas; que reine la alegría en vuestra fiesta, (...) si sois vosotras las invitadas, no prolonguéis excesivamente la estancia, aunque os instaran a ellos los dueños".

Que passeu una bona setmana i ens trobam aquí mateix dintre de set dies, parlant de cuina i llibres. Si algú vol algun dia veure aquest o altres llibres estaré encantat de compartir una cafè a plaça amb ell. Fins a les hores podeu enviar els vostres comentaris a parlemdecuina@hotmail.com o bé visitar www.cuinant.com

Juan A. Fernández

això la transcriu a continuació. És una estrofa de "La poesia es una arma cargada de futuro" de Gabriel Celaya i musicada per Paco Ibañez. He escrit aquests versos, perquè la poesia té la força d'enderrocar murs.

"Porque vivimos a golpes, porque apenas si nos dejan decir que somos quien somos, nuestros cantares no pueden ser sin pecado un adorno. Estamos tocando el fondo. Maldigo la poesía concebida como un lujo cultural por los neutrales que, lavándose las manos, se desentienden y evaden. Maldigo la poesía de quien no toma partido hasta mancharse." Recordau que a l'anterior article em vaig referir a les persones que jo anomen "conreador d'il·lusions i de somnis"; també els podria anomenar "enderrocadors de murs". Dels murs que els que tergiversen les realitats, que menteixen i manipulen el missatge que alguns mestres ens han deixat, pels seus propis interessos. Dels que Jesús els va prometre una pedra penjada al coll i esser tirats a la mar (es referia als que escandalitzessin). Hi ha moltes maneres d'escandalitzar: Tenir dues residències: Una d'estiu i una d'hivern com els sumo pontífex i que tres quartes parts de la humanitat pateixi fam, n'és un bon exemple. També existeixen murs individuals, qualsevol acció de prepotència, manca de diàleg, no esser capaç d'escoltar a l'altre i posar-s'hi dins la pell, totes les mostres d'autoritarisme, de despotisme, ja sigui entre veïnats, entre famílies, al lloc de treball. Tots hauríem d'esser molt curosos i vigilants de no crear-ne més al nostre voltant. Amb aquesta reflexió, que com és clar també me l'aplic a mi, tanc la paredeta.

Josep Bonnin

